

baner. Det ærede Medlem maa efterhaanden kunde forſtaa, at undertiden opgiver man noget, man i og for ſig gerne ønskede, fordi der er viſe Pligter og viſe højere Henſyn, man har at tage i Betragtning. Man kan ikke altid gaa efter ſine Lyfter og efter den øjeblikkelige Fordel, hvad enten det er i det private eller i det politiffe Liv. Naar der for diſſe Jærnbaner komme — og det gøre de vel, og jeg græder ikke derover, ſont jeg beklager — at vi ſkulle vedtage Statslaansparagrafferne — ſaa vil jeg naturligvis tillade mig at føre paa de Jærnbaner mod Betaling. Jeg forlanger ikke at føre gratis; jeg ved ikke, om de Herrer, der ſtemme for Laaneparagraffen, ſkulle føre gratis. Jeg vil have Lov til at føre, naar jeg betaler min Billet ærlig og redelig, og jeg tror, at hverken det ærede Medlem eller den ærede Miniſter vil ſige til mig, at det ſtemmer ikke godt med, at jeg har ſtemt mod Laaneparagrafferne. Jeg vil ogſaa have Lov til, hvilket den ærede Miniſter ogſaa vil give mig Lov til, at virke for diſſe Baners Gennemførelſe paa bedſte Maade. Man maa naturligvis reſignere, naar man bliver overſtemt. Det har ikke lykkes mig at ſaa dette Ting med til at ſe paa Laaneparagrafferne paa ſamme Maade, ſom jeg. De ærede Herrer paa den anden Side have altid gjort det, om de end ikke gøre det nu, men det ærede Ting har aldrig ſet paa Statslaaneparagrafferne ſom jeg. Bliwer jeg alſaa overſtemt, maa jeg reſignere, og ſaa fører jeg paa Jærnbannerne. Den Bane, der her er Tale om, kommer til at ligge lige uden for min Dør. Jeg vil derfor føre paa den 2 Gange om Dagen, og jeg haaber, ingen vil bebrejde mig, at jeg derved bliver inkonſekvent eller gør noget, ſom er uærdigt for en Rigsdagsmand.

J. Pedersen: Jeg forſtaar meget godt det, ſom det ærede Medlem vilde indprente mig, at politiſt Overbeviſning har noget at ſige, og at man ikke ſkal opgive den af Henſyn til en øjeblikkelig Fordel. Jeg ved heller ikke, hvornaar det ærede Medlem har hørt det, ſom han refererede, enten af mig eller af min ærede Sidemand, at nu gælder det om ikke at holde paa ſin politiſte Overbeviſning; thi nu kan man ſaa Jærnbaner at føre paa. Jeg er mig i hvert Fald ikke bevidſt at have fremsat en ſaadan Udtalelſe, og jeg tvivler om, at han vil kunne paavife nogen ſaadan fra min ærede Sidemand. Naar han ſagde, at vi havde været enige med ham med Henſyn til Laaneparagraffen, ſaa er det ikke rigtigt, for mit Bedkommende i hvert Fald ikke. Jeg har

været enig i, at man ikke kunde bevillige Statslaan, ſaa længe man ikke havde en Jærnsløb; men noget andet og videre har jeg ikke ſagt derom, og min Stilling dertil, naar jeg nu ſtemmer for Statslaan, er derfor fuldſtændig korrekt, og fuldſtændig overensſtemmende med min tidligere Stilling og tidligere Udtalelſer. Jeg kan godt forſtaa, at det ærede Medlem holder paa ſin Overbeviſning; men for Reſten ſavner jeg i hans ſidſte Udtalelſe Klarhed over, hvorledes den Overbeviſning, han nu har, ſtemmer med, hvad han udtalte under Sagens 2den Behandling her, og ſom jeg refererede. Det fremgik jo udtrykkeligt af det ærede Medlems Slutningsudtalelſe, at han truſtede ſig med Henſyn til den beklagelige Situation, hvori han befinder ſig, dermed, at Banen kommer, og at han ſaa naturligvis kan ſaa lige ſaa megen Nytte deraf, ſom andre Menneſter.

Det. Hansen: Jeg glemte at ſvare paa, hvad det ærede Medlem nu ſagde om Sammenligningen mellem, at Staten optager Laan for at bygge en Bane, og det at Staten forpagter en Bane, ſom er bygget af private. Ja, det ſidſte er ſaa ſpecifiſt, at jeg ikke kan forſtaa Sammenligningen. Det forekommer mig, at der er en meget væſentlig Forſkel paa de to Ting. I det ene Tilfælde optages der Statslaan, hvilket kan ſte paa mange forſkellige Maader, og det kan have Indflydſel paa hele vor fremtidige Stilling; det er det, man kalder, at laſte en viſ Udgiſt over paa vore Børn og Efterkommere. Men vore Efterkommere kunne ſaamænd ſaa nok at trækkes med, og hvem ſiger, at de ville føre paa Jærnbaner, ſom dem vi bygge, maatte de føre med elektriſke Motorer, ſaa have de ikke Brug for ſaadanne Baner. Man vil her laſte Byrden, over paa Efterkommerne, hvilket er meget forſkelligt fra det, at man ſiger til private Folk, om de ville lægge en Bane, og overlader til Miniſteren, om han vil forpagte Banen.

Miniſteren for offentlige Arbejder (Inger ſlev): Jeg kan ikke ſe den Forſkel, ſom det ærede Medlem nævnte; der har ganſke rigtig foreligget et Tilbud om, at private vilde lætte Penge i Banen mod at ſaa 4 pCt. af deres Penge, og mod at Staten overtog Driften og til enhver Tid kunde indløſe Banen. I Folketinget blev der ſagt om den Beſtemmelſe: Det er en paaklædt Laaneparagraf, og jeg hencægter det naturligvis ikke, thi det er jo ſaa klart ſom, at 2 og 2 er 4. Det Forſlag kunde det ærede Medlem ſtemme for, og han vedſtod her i